

'Als ik eenmaal in het klooster ben, dan loop ik zo in Jezus' armen, dacht ik'

Binnenkijken in het roze klooster

TEKST GERJANNE VAN OORT FOTO BORIS SCHMIDT

Midden in de wijk, op de hoek van de Sint-Willibrordusstraat en de Sint-Ludgerushof, staat Klooster Cenakel. Sinds 1999 wonen en werken hier de Dienaressen van de Heilige Geest van de Altijddurende Aanbidding, ofwel de Roze Zusters. De vijf zusters, te herkennen aan hun knalroze habijt, leiden een teruggetrokken leven: alleen voor hoognodige doktersbezoekjes komen ze buiten de poorten van het klooster.

Het Zuilense klooster is onderdeel van de kloostercongregatie die in 1896 door de Duitse priester Arnold Janssen werd opgericht. De zusters in dit slotklooster hebben minimaal contact met de buitenwereld. 'In afzondering kunnen wij ons volledig richten op onze relatie met God en het gebed,' legt hoofdzuster Maria Confidens (78) uit.

Hiervoor zaten de zusters in Soesterberg. 'Toen we daar nog maar met tien zusters overbleven, werd dat klooster veel te groot voor ons. Je moet de tuin ook onderhouden natuurlijk. En hoe heerlijk dat ook was, we konden het niet meer presteren.' Gelukkig konden ze in 1999 terecht in het oude parochiecentrum in Zuilen. 'In de afgelopen jaren zijn er nog een aantal zusters vanuit de Filipijnen overgekomen, nu zijn we alweer een tijd met z'n vijven.'

Aanbidden in het roze

Waarom de zusters de kleur roze dragen? 'Dat heeft de stichter bepaald. De aanbidding maakt blij, daarom moeten we er blij uitzien. De vrolijke kleur herinnert ons aan de heilige geest. Kinderen vinden het prachtig. Als we in de tuin werken met de poorten open, hoor je ze vaak roepen.' Voor bezoekjes naar de dokter of de tandarts hebben de zusters

een grijze habijt. 'Buiten willen we liever niet in het middelpunt van de aandacht staan.'

'De kippen uit het Julianapark lopen hier regelmatig, en soms hoor je die haan dan heel hard: kukeleku!'

Zestig jaar in het klooster

'Ik was achttien toen ik het klooster in ging. Ik zit er dus al zestig jaar, ik kan het zelf niet geloven!' Voordat Maria Confidens intrad, leek een gezin stichten haar ook een mooie roeping. 'Maar ik kreeg steeds meer zekerheid dat de heer wilde dat ik een leven met overgave aan hem zou leven. Ik dacht: als ik eenmaal in het klooster ben, dan loop ik zo in

'De vrolijke kleur herinnert ons aan de heilige geest. Kinderen vinden het prachtig'

Jezus' armen. En dat is ook zo, ik heb gevonden wat ik zocht.' Maar toch was het niet makkelijk, vertelt ze. 'Zeker in het begin moest ik erg wennen. Het afscheid met mijn ouders ging ook niet zonder tranen.'

De dag begint al vroeg voor de zusters. 'De bel gaat om 5.45 uur 's ochtends, dan beginnen we na een halfuur met het eerste gebed. Daarna hebben we een halfuur meditatie.' In totaal hebben de zusters acht vaste gebedsmomenten verdeeld over de dag. Om 9.30 uur is het werktijd. 'Dan gaat de een de keuken in en de ander de tuin, iedereen heeft zijn eigen vaste taak. Ik ben verantwoordelijk voor alle correspondentie vanuit het klooster. We krijgen nogal wat mailtjes en post, vaak van mensen die vragen of we ergens voor willen bidden.'

Een leven in quarantaine

Corona heeft weinig invloed op het leven in het klooster. 'Voor

ons is het niet zo erg, deze coronatijd. Wij leven sowieso al in quarantaine.' Wel merkt Maria Confidens dat er nu minder mensen naar de kapel komen om te bidden. Deze is dagelijks open voor iedereen. 'Gelukkig heeft niemand van ons corona gehad tot nu toe. Als iemand naar de tandarts gaat, zeggen we: neem het alsjeblieft niet mee terug.'

Naast de gebedsmomenten is het vaak stil in het klooster. 'Een paar keer in de maand en op feestdagen hebben we spreekdag, dan mag tijdens alle maaltijden gesproken worden. Normaal mag dat alleen tijdens het middageten.' De zusters luisteren dagelijks met elkaar naar het nieuws op de radio. Ze hebben meer dan genoeg om over te praten dus. 'Bijvoorbeeld over de armen en het onrecht in de wereld, er wordt zoveel geleden. Dat gaat ons aan het hart.' Gelukkig wordt er ook vaak genoeg gelachen. 'De kippen uit het Julianapark lopen hier regelma-

tig, en soms hoor je die haan dan heel hard: kukeleku! Dan schieten we altijd even in de lach.'

We bestaan nog!

'Toen ik een tijd geleden naar de dokter moest, riep een man op straat verbaasd uit: Nonnen! Bestaan die nog? Toen zei ik: O ja hoor, we bestaan nog!'

